

Vlaams
Parlement

ingediend op **1147** (2016-2017) – Nr. 2
19 juni 2017 (2016-2017)

Verslag

namens de Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie,
Innovatie en Wetenschapsbeleid
uitgebracht door Imade Annouri en Grete Remen

over het ontwerp van decreet

houdende diverse bepalingen
met betrekking tot het beleidsdomein
Werk en Sociale Economie

Samenstelling van de Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie, Innovatie en Wetenschapsbeleid:

Voorzitter: Jos Lantmeeters.

Vaste leden:

Matthias Diependaele, Andries Gryffroy, Jos Lantmeeters, Grete Remen, Axel Ronse, Sabine Vermeulen;

Robrecht Bothuyne, An Christiaens, Sonja Claes, Peter Van Rompuy;

Emmily Talpe, Daniëlle Vanwesenbeeck;

Yasmine Kherbache, Bart Van Malderen;

Imade Annouri.

Plaatsvervangers:

Paul Cordy, Annick De Ridder, Lieve Maes, Lorin Parys, Miranda Van Eetvelde, Peter Wouters;

Jenne De Potter, Martine Fournier, Kathleen Helsen, Koen Van den Heuvel;

Willem-Frederik Schiltz, Martine Taelman;

Rob Beenders, Güler Turan;

Wouter Vanbesien.

Documenten in het dossier:

1147 (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

1098 (2016-2017) – Nr. 1: Conceptnota voor nieuwe regelgeving

INHOUD

I.	Toelichtingen	4
1.	Toelichting van het ontwerp van decreet.....	4
2.	Toelichting van de conceptnota betreffende wijziging van het Taaldecreet	7
II.	Algemene bespreking	9
III.	Artikelsgewijze bespreking	14
IV.	Eindstemming	14

De Commissie voor Economie, Werk, Sociale Economie, Innovatie en Wetenschapsbeleid besprak op 1 juni 2017 het ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen met betrekking tot het beleidsdomein Werk en Sociale Economie. Het ontwerp van decreet werd door de commissie aangenomen.

Hoofdstuk 2 van het ontwerp van decreet bevat een wijziging van het Taaldecreet. Het ontwerp van decreet werd om die reden samen geagendeerd met de conceptnota voor nieuwe regelgeving van Robrecht Bothuyne, Peter Van Rompuy, An Christiaens, Sonja Claes en Koen Van den Heuvel betreffende wijziging van het Taaldecreet (*Parl.St.* VI.Parl. 2016-17, nr. 1098/1). De commissie besliste over de conceptnota, die in behandeling blijft, op een later tijdstip een hoorzitting te organiseren.

I. Toelichtingen

1. Toelichting van het ontwerp van decreet

Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, licht het ontwerp van decreet toe. Naast de wijziging van het Taaldecreet, bevat het bepalingen over betaald educatief verlof, dienstencheques, doelgroepvermindering, administratieve sanctionering, de adviescommissie voor uitzendactiviteiten en de aanwervingsincentive voor langdurig werkzoekenden.

Taaldecreet

Hoofdstuk 2 wijzigt artikel 5 van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen. De aanpassing van het Taaldecreet is volgens de minister nodig naar aanleiding van het New Valmar-arrest. De wijziging betreft louter facturen met een grensoverschrijdend karakter. Voor dergelijke facturen wordt voortaan een vertaling toegestaan in een officiële taal van de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte. Gezien het grensoverschrijdende karakter geldt dit niet wanneer het adres van de geadresseerde zich binnen België bevindt. Net als bij de arbeidsovereenkomsten probeert de Vlaamse Regering maximaal het gebruik van de Nederlandse taal te blijven beschermen, mede omdat de controles door bevoegde instanties in Vlaanderen het best gebeuren op basis van de Nederlandstalige versie.

Betaald educatief verlof

De hoofdstukken 3 en 6 – wijzigingen van de herstellwet van 22 januari 1985 houdende sociale bepalingen en van het decreet van 30 april 2004 houdende sociaalrechtelijk toezicht – bevatten bepalingen over betaald educatief verlof. Het betreft verduidelijkingen, waarbij nog eens expliciet wordt opgenomen dat niet wordt geraakt aan de federale bevoegdheid van de arbeidsrechtelijke organisatie van betaald educatief verlof.

Dienstencheques

Hoofdstuk 4 wijzigt de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van de buurtdiensten en -banen. Het geeft uitvoering aan het actieplan ter bestrijding van discriminatie bij dienstenchequeondernemingen. Praktijktests worden in de voorgestelde bepalingen gedefinieerd als een vaststellingsmethode waarbij de vaststellers hun hoedanigheid of de finaliteit van hun tussenkomst vermommen of niet meedelen. Ze worden uitgevoerd door een organisatie die de objectiviteit en degelijkheid

van de testen kan waarborgen. De tests worden uitbesteed aan een organisatie aangewezen door de Vlaamse Regering.

De minister herinnert eraan dat ervoor werd gekozen om in de eerste fase aan zelfregulering te doen. Die behelst de vaststelling van laakbare discriminerende gedragingen, de opstelling van een actieplan door de ondernemingen, naast blijvende aandacht voor het thema en discussie in de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV). De tweede fase is die van de sanctionering. De informatie wordt doorgegeven bij opeenvolgende inbreuken. Zij kan een begin van bewijs vormen en zal helpen om de Vlaamse Sociaalrechtelijke Inspectie gericht en daadkrachtiger op te laten treden.

Nog binnen de dienstenchequesector wordt ook in monitoring en evaluatie voorzien. De huidige evaluatie, die nog volledig op federale leest is geschoeid, wordt aangepast aan de Vlaamse werkwijze. Verder wordt de mogelijkheid ingevoerd om de borg in het kader van de erkenningsprocedure een tijdelijk karakter te geven, waardoor de administratieve last wordt beperkt maar er toch controle is op de toegang tot deze sterk gesubsidieerde maatregel.

Doelgroepvermindering voor laag- en middengeschoolde jongeren

Het vijfde hoofdstuk wijzigt de programmawet (I) van 24 december 2002. De doelgroepvermindering voor laag- en middelgeschoolde jongeren wordt aangepast door de definitie van jonge werknemer te verscherpen. De minister wil immers voorkomen dat jongeren net voor het afronden van hun hogere studies vermindering verkrijgen als laag- en middelgeschoolde jongeren. Voortaan mag een jongere geen opleidingstraject volgen waarbij hij binnen de vier maanden, te rekenen vanaf de dag van zijn indienstneming, een diploma hoger onderwijs zou kunnen halen. Deze bepaling is belangrijk om misbruik te voorkomen, oordeelt de minister.

Sociaalrechtelijk toezicht

Hoofdstuk 6 bevat bepalingen tot wijziging van het decreet van 30 april 2004 houdende sociaalrechtelijk toezicht. De uitbreiding van het toepassingsgebied van de herhaling naar inbreuken inzake betaald educatief verlof en economische migratie is een gelijkschakeling met andere maatregelen, en dan ook eerder de rechtzetting van een vergetelheid.

Het huidige artikel van samenloop voorziet voor elk geval van samenloop in een samenvoeging van de geldboeten. Die regel blijft in de nieuwe versie behouden in het geval meerdaadse samenloop. Wanneer eenzelfde feit echter verschillende inbreuken oplevert (eendaadse samenloop), wordt enkel de hoogste boete opgelegd. De gevolgen van samenloop worden op die manier beter afgestemd op de strafrechtelijke gevolgen ervan.

De bepaling inzake uitstel geeft gevolg aan eerdere adviezen van de Raad van State en aan een arrest van het toenmalige Arbitragehof, dat discriminatie vaststelt tussen de strafrechtelijke vervolging en de administratieve procedure van geldboeten. In de administratieve vervolging is tot op heden niet in de mogelijkheid voorzien voor de werkgevers om uitstel te krijgen. Artikel 9 maakt uitstel van tenuitvoerlegging mogelijk gedurende een proefperiode van één tot drie jaar.

Private bemiddeling

Hoofdstuk 7 wijzigt het decreet van 10 december 2010 betreffende de private arbeidsbemiddeling. De adviescommissie voor uitzendactiviteiten, die een

adviserende functie heeft in concrete erkenningsdossiers, wordt in lijn met andere commissies ingekanteld in het Departement Werk en Sociale Economie. Ook de samenstelling van de adviescommissie wordt aangepast. De minister vermeldt de regeling van de plaatsvervangende voorzitter en de aanpassing aan de fusie van het departement en het Vlaams Subsidieagentschap binnen het beleidsdomein Werk en Sociale Economie.

Langdurig werkzoekenden

Hoofdstuk 8 bevat de bepaling die de Vlaamse Regering machtigt om een aanwervingsincentive voor langdurig werkzoekenden te creëren. Die maatregel past in het kwalitatieve deel van het doelgroepenbeleid. Artikel 14 machtigt de Vlaamse Regering om een nieuw subsidiëringstelsel uit te werken waarin werkgevers financieel worden gestimuleerd om langdurig werkzoekenden aan te werven en tewerk te stellen.

Advies van de SERV

Vervolgens reageert de minister op het SERV-advies van 27 februari 2017. Hij onderstreept de positieve appreciatie van de SERV voor het regelgevingsdossier.

Niet alle opmerkingen van de SERV gaven aanleiding tot een wijziging van de tekst van het ontwerp van decreet. De bemerkingen waaraan wel werd tegemoetgekomen betreffen de tijdelijke borgsom van de dienstencheque-ondernemingen, die enkel wordt teruggestort na een grondig financieel onderzoek, en het behoud van de expert in de adviescommissie voor uitzendactiviteiten. Er wordt ook voorzien in een plaatsvervanger voor de voorzitter.

Andere opmerkingen gaven geen aanleiding tot tekstwijzigingen. Zo suggereerde de SERV om de verplichte factuur in het Nederlands af te schaffen en toe te laten dat enkel een factuur in een van de drie landstalen wordt opgesteld. Volgens de minister zou hiermee voorbij worden gegaan aan de doelstellingen van het Taaldecreet, dat de bescherming van de werknemers en de versterking van de sociale cohesie beoogt, en het gebruik van de Nederlandse taal in de sociale betrekkingen aanmoedigt. Bovendien gebeuren de controles door bevoegde instanties in Vlaanderen het best op basis van de Nederlandstalige versie. Het is niet efficiënt om bij controles alles te laten vertalen. Om die redenen werd het advies op dit punt niet gevolgd.

De SERV adviseerde ook om vast te houden aan de periodieke evaluatie in het kader van de dienstencheques, zoals die nu gebeurt. Die manier van evaluatie is volgens de minister echter niet meer aangepast aan de realiteit, en past niet in het Vlaamse kader. Een wettelijk verankerde evaluatie brengt het risico met zich mee dat er te weinig flexibiliteit is voor prangende onderzoeksvragen. Daarom werd ook dat advies niet gevolgd. Dit betekent niet dat er geen evaluatie zal gebeuren.

De SERV heeft voorts opmerkingen bij de voorgestelde aanpassing van de controle inzake de doelgroepkorting voor jongeren. Het voorstel betreft volgens de minister echter louter een technische wijziging, waarbij de definitie enkel wordt scherpgesteld. De huidige bepaling is verwarrend, vandaar de herformulering.

Advies Raad van State

Het advies van de Raad van State werd ingediend op 5 april 2017. Ook dat advies was positief. Er wordt tegemoetgekomen aan de bemerking van de Raad van State dat de terugwerkende kracht voor het artikel met betrekking tot de

tegemoetkoming aan de werkgevers voor aanwerving en tewerkstelling van langdurig werkzoekenden, overbodig is.

Andere opmerkingen gaven geen aanleiding gaven tot tekstwijziging. Volgens de Raad van State zou er geen voorrang mogen zijn indien er een verschil bestaat tussen de versies in verschillende talen. Volgens de Vlaamse Regering is het bij strijdigheid tussen twee taalversies echter noodzakelijk om te bepalen op welke manier daarmee moet worden omgegaan. Vandaar de keuze om in voorkomend geval de Nederlandstalige versie voorrang te verlenen.

Wat betreft de doelgroepvermindering van jongeren, vreest de Raad van State dat het louter volgen van een opleiding die binnen de vier maanden aanleiding kan geven tot behalen van diploma of graad, volstaat om uitgesloten te worden van de doelgroepvermindering voor jonge werknemers. Na overleg met Onderwijs blijkt deze vrees onterecht. Om te vermijden dat de bepaling met betrekking tot doelgroepvermindering toch verkeerd zou worden geïnterpreteerd, is zij bijkomend toegelicht in de memorie van toelichting.

2. Toelichting van de conceptnota betreffende wijziging van het Taaldecreet

Robrecht Bothuyne legt bij het begin van zijn toelichting uit dat de conceptnota betreffende wijziging van het Taaldecreet (*Parl.St. VI.Parl. 2016-17, nr. 1098/1*) dezelfde aanleiding heeft als de bepalingen in hoofdstuk 2 van het ontwerp van decreet. Wel is volgens de indiener de conceptnota ruimer dan het ontwerp van decreet in zowel oplossing als reikwijdte, al zijn beide niet in tegenspraak. De goedkeuring van het ontwerp van decreet kan voor het lid dan ook een eerste stap zijn in de oplossing van de problemen met het Taaldecreet, in de context van een steeds internationalere omgeving en exportgerichte economie.

Het Vlaamse Taaldecreet van 19 juli 1973 regelt de sociale betrekkingen tussen werkgevers en werknemers, alsook door de wet en verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van ondernemingen. Beweegredenen voor de nota zijn de uitspraken van het Europees Hof van Justitie en de behoefte die op het terrein wordt ervaren om de verzoening van economie en taal te moderniseren.

Arresten Europees Hof van Justitie

Het eerste belangrijke arrest van het Hof werd uitgesproken op 16 april 2013. Het Las-arrest bepaalde dat het Taaldecreet, waarin gesteld wordt dat een arbeidsovereenkomst enkel in het Nederlands mag, een belemmering van het vrij verkeer van werknemers vormt. De Vlaamse Regering stelde daarop een beperkte flexibilisering van het Taaldecreet voor, die door het Vlaams Parlement werd goedgekeurd (*Parl.St. VI.Parl. 2013-14, nr. 2340/1-3*). Voortaan zou ook een andere Europese taal dan het Nederlands voor arbeidsovereenkomsten kunnen worden gehanteerd, naast de Nederlandstalige versie.

In een volgend arrest van 21 juni 2016, het New Valmar-arrest, over de door een Italiaanse klant betwiste facturen van een Gents bedrijf, stelde het Europees Hof van Justitie dat het Taaldecreet een belemmering vormt van het vrij verkeer van goederen. Daarvoor probeert het voorliggende ontwerp van decreet houdende diverse bepalingen een oplossing te bieden, geïnspireerd door de vorige. Of die afdoende is, blijft volgens *Robrecht Bothuyne* de vraag, aangezien er naast arbeidsovereenkomsten en facturen nog andere bescheiden zijn waarop het Taaldecreet van toepassing is. Het is volgens het lid eigenlijk wachten op een volgend arrest waarbij het decreet opnieuw als een belemmering voor het vrije verkeer zal worden aanzien. De indieners van de conceptnota achten een ruimer debat nodig. Een andere vraag is of de oplossing in het ontwerp van decreet en

de eerdere wijziging van 2014 juridisch voldoende stevig zijn, gegeven de opmerkingen van de Raad van State.

In de voorliggende conceptnota worden de problemen opgesomd en voorstellen van oplossing gedaan.

Met betrekking tot de rechtsgeldigheid van de huidige oplossingen verwijst Robrecht Bothuyne naar het advies van de Raad van State over het ontwerp van decreet. De Raad van State acht het niet aanvaardbaar dat wordt bepaald dat de versie in één van de twee talen voorrang heeft wanneer er verschillen bestaan tussen de versies in de talen waarin de arbeidsovereenkomst (of de factuur in geval van het ontwerp van decreet, vult het lid aan) is opgesteld. Aangezien beide versies rechtsgeldig zijn, is een dergelijke voorrang volgens de Raad van State niet te verantwoorden. Op grond van deze duidelijke uitspraak concludeert het lid dat de decreetgever zich op juridisch glad ijs begeeft indien hij op termijn hiervoor geen oplossing biedt.

Waarheen met het Taaldecreet?

Doel voor CD&V is om te streven naar één document in één taal. Ook de SERV is voorstander van een dergelijke vereenvoudiging, zonder dewelke men immers een groot aantal klachten mag verwachten van exportgerichte bedrijven over administratieve overlast. Het aantal arbeidsovereenkomsten is nog enigszins beperkt, maar het aantal facturen dat een dergelijk internationaal gericht bedrijf uitstuurt, is niet te tellen.

In de conceptnota wordt een oplossing naar voren geschoven die bij specialisten juridisch werd afgetoetst. Bij onderling akkoord tussen bedrijf en klant kan worden gebruikgemaakt van een van de drie landstalen of het Engels. De bedoeling is tot één aanvaard document te komen wanneer er een onderling akkoord is om die taal te hanteren. De indieners van de nota kozen voor de genoemde talen omdat ze standaard in het Vlaamse onderwijs worden aangeleerd, waardoor de inspectie haar werk kan doen zonder overdreven vertaalslagen. De drie landstalen en het Engels worden ook gebruikt in de overheidsadministratie. Ook de SERV is voorstander van één document.

Daarnaast stelt de nota een uitbreiding van de flexibelere regelgeving uit artikel 5 voor naar alle onderdanen van de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte, plus het Franse en Duitse taalgebied. Dit betekent dat er nood is aan afstemming met andere taalgebieden en vraag naar flexibilisering in hun regelgeving.

Verder is het van belang dat een nieuwe regeling niet alleen over facturen en arbeidsovereenkomsten gaat, maar over alle betrekkingen tussen werkgevers en werknemers en tussen klanten en bedrijven. In het andere geval is het wachten op een nieuwe veroordeling.

Verder debat

Daarnaast is volgens de indieners van de conceptnota verder debat nodig over de – thans zeldzame – toepassing van artikel 5, §3, van het Taaldecreet dat een uitzondering mogelijk maakt voor één jaar, als de samenstelling van het personeel dit rechtvaardigt. Die bepaling is onduidelijk en zorgt voor administratieve overlast.

De sanctie van absolute nietigheid die het decreet vaststelt, moet worden onderzocht. Ze kan aanleiding geven tot uiteenlopende interpretatie door rechtbanken.

Tot slot pleit de fractie van Robrecht Bothuyne voor de organisatie van een hoorzitting met de sociale partners en juristen. Het lid herhaalt nog dat de goedkeuring van hoofdstuk 2 van het ontwerp houdende diverse bepalingen niet in tegenspraak is met de door zijn fractie nagestreefde verzoening van het Taaldecreet met een moderne, op export gericht economie, ook al is het slechts een tussenstap naar een volwaardige oplossing.

II. Algemene bespreking

Algemeen

Yasmine Kherbache stelt dat de minister de indruk wil wekken dat SERV en Raad van State niet meer dan enkele bijkomstige opmerkingen formuleerden. De SERV uitte inderdaad zijn appreciatie over het regelgevingsdossier maar dat zegt niets over de inhoud. De minister verwijst ook naar een positief advies van de Raad van State, maar dat vindt het lid niet terug in het dossier. Er zijn wel fundamentele bedenkingen van de Raad van State, onder meer bij de wijziging van het Taaldecreet.

Emmily Talpe deelt mee dat haar fractie het ontwerp van decreet steunt. Het bevat een aantal uiteenlopende bepalingen, die vooral juridisch van aard zijn en die voortvloeien uit de zesde staatshervorming. Haar fractie heeft slechts enkele inhoudelijke opmerkingen.

Robrecht Bothuyne meent dat met het ontwerp van decreet belangrijke stappen vooruit worden gezet in het antidiscriminatie- en het doelgroepenbeleid. Het lid zal verder pleiten voor een goede opvolging, monitoring en indien nodig bijsturing van de maatregelen.

Minister *Philippe Muylers* antwoordt dat hij de opmerkingen van de SERV en Raad van State zeker niet heeft willen minimaliseren. Hij heeft in zijn mondelinge toelichting kort samengevat op welke opmerkingen al dan niet werd ingegaan. In de memorie van toelichting in het parlementaire document wordt er dieper op de opmerkingen ingegaan. De minister komt daar verder in zijn antwoord op terug.

De minister is het er helemaal mee eens dat opvolging van nieuwe maatregelen nodig is. Ze moeten vooreerst goed bekend worden gemaakt en in een eerste fase kunnen groeien. De minister heeft echter geen probleem met een goede monitoring en is zeker bereid bij te sturen indien dat nodig zou blijken.

Wijziging van het Taaldecreet

Andries Gryffroy staat achter het voorstel van de minister tot wijziging van het Taaldecreet. Het is volgens het lid niet nodig kneuterig te doen over het Nederlands, men mag fier zijn op de eigen taal. Hoe zouden Franstaligen en Duitstaligen reageren indien ze hun factuur moeten opmaken in het Nederlands? Het lid is voorts benieuwd naar de mening van de rechtbanken en de fiscale en sociale inspectiediensten over eentalige documenten in een andere taal. De rechtbanken beschouwen volgens het lid documenten zonder beëdigde vertaling naar het Nederlands als onbestaande, wat tot een juridische impasse kan leiden. Dit moet zeker aan bod komen in de aangekondigde hoorzitting.

Het is ook te gevaarlijk om te vertrouwen op de passieve kennis van ondernemers van een vreemde taal. Wat de minister voorstelt, komt overeen met de reeds gangbare praktijk van vele ondernemers om uit klantvriendelijkheid een pro-formavertaling toe te voegen aan de Nederlandstalige factuur. Voor contracten wordt vaak gewerkt met beëdigde vertalers. *Andries Gryffroy*

onderstreept tot slot nogmaals het probleem van de inspectiediensten, onder meer inzake btw-controle.

Yasmine Kherbache wijst op de fundamentele kritiek van de Raad van State, die twijfelt aan de toelaatbaarheid van het verlenen van voorrang aan een versie in één van de twee talen, wanneer er verschillen bestaan tussen de versies. Waarom is er hierover geen advies gevraagd aan Europa, desnoods informeel? De minister creëert geen rechtszekerheid met de voorgestelde bepaling.

Emmily Talpe meent dat de oplossing waarvoor in het ontwerp van decreet wordt gekozen – met het aanhouden van de factuur in het Nederlands, in afwijking van het SERV-advies – niet de minst administratief belastende regeling is. Haar fractie is het wel eens dat bij tegenstrijdigheid de Nederlandse versie de voorrang zou krijgen. De Raad van State waarschuwt voor een mogelijke inbreuk op het evenredigheidsbeginsel. Biedt de voorgestelde regeling volgens de minister daarop een sluitend antwoord?

Robrecht Bothuyne is het eens met het standpunt dat men niet kneuterig moet doen over het Nederlands, maar hij nuanceert dat het hier niet gaat over literatuur, onderwijs of integratie, maar over de opmaak van facturen en handel met andere Europese landen. Een vlotte regeling daarvoor mag niet door taboes worden gehinderd. Het is te belangrijk voor de Vlaamse bedrijven die internationaal moeten concurreren.

Het lid verwijst nog naar de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken. Die regelt de omgang van rechtbanken met stukken in een andere taal en de eventuele vertaling daarvan.

Minister *Philippe Muyters* antwoordt dat zonder hiërarchie in de verschillende versies de rechtsonzekerheid zeer groot is. De Raad van State maakte geen verdere opmerking over die motivering. Eén taal voorrang verlenen, is volgens de minister een belangrijk aspect in het creëren van rechtszekerheid. In de memorie van toelichting wordt dieper ingegaan op de opmerkingen van de Raad van State.

Matthias Diependaele reageert dat artikel 2 van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken duidelijk stelt dat de rechtspleging in het Nederlandstalige gebied in het Nederlands moet worden gevoerd. Dezelfde regeling geldt voor de anderstalige rechtbanken. In een van de vele Cassatiearresten daarover werd op 18 oktober 2004 gesteld dat zelfs de woorden van de eisende of verwerende partij die de rechter overneemt in zijn argumentatie, vertaald moeten zijn. Dat kan niet anders dan door de toevoeging van een beëdigde vertaling. De regeling is veel strenger dan Robrecht Bothuyne suggereert, concludeert hij.

Robrecht Bothuyne erkent dat het niet zo eenvoudig is. Hij wil het debat later ten gronde voeren, maar er zijn volgens hem wel degelijk wettelijke basissen om tot een oplossing te komen. Het lid blijft erbij dat de bepaling in het ontwerp van decreet slechts een eerste stap kan zijn, die nodeloze complexiteit creëert bij bedrijven. Die complexiteit moet zo snel mogelijk verdwijnen en worden vervangen door de eenvoudigst mogelijke, maar juridisch sluitende oplossing, met respect voor de Nederlandse taal.

Dienstencheques

Yasmine Kherbache sluit zich aan bij de vaag van de SERV om inzake de dienstencheques de verplichte, periodieke evaluatie te behouden. Het gaat over een sector waarin zeer veel overheidsgeld wordt geïnvesteerd en een monitoring op basis van goede data is dan zeer belangrijk. De minister wil de opvolging

flexibeler maken en bekijken in functie van de noodwendigheden, maar dat kan ook in het kader van een wettelijk verplichte evaluatie.

Inzake de praktijktesten deelt het lid de kritiek van de Raad van State op de onduidelijkheid over de informatie-uitwisseling over de testen met de inspectie. Nu staat in het ontwerp van decreet dat de Vlaamse Regering de voorwaarden zal bepalen waaronder de vaststellingen worden doorgegeven aan de Vlaamse Sociaalrechtelijke Inspectie.

Naast die legistische opmerking over onduidelijkheid heeft Yasmine Kherbache nog een meer fundamentele bedenking bij deze regeling voor de dienstenchequesector. Het gaat over een zwaar gesubsidieerde sector en over de opvolging en handhaving van het grondrecht op gelijke behandeling en van het verbod op discriminatie. Het ontwerp van decreet bepaalt dat slechts bij herhaalde vaststellingen van discriminatie de informatie zal worden doorgegeven aan de sociaalrechtelijke inspectie. Maar de inspectie krijgt geen inzage in de methodiek en de concrete toepassing van die praktijktesten. Zij kan dan ook niet nagaan of de afspraken correct worden nageleefd. Het lid onthoudt uit eerdere besprekingen dat een organisatie als de Federatie van Partners voor Werk (Federgon) geen leden wil verliezen door haar zelfregulering open te stellen voor de inspectie. Maar hier gaat het over een zwaar gesubsidieerde sector en dan mag men toch een grondige controle door de overheid verwachten. In de plaats daarvan zal de overheid pas optreden als de sector zelf herhaalde vaststellingen signaleert. Voor het lid is dat manifest onvoldoende. De dienstenchequesector moet aan de inspectie transparantie bieden over de uitvoering van de praktijktesten.

De thans in de uitzendsector bestaande handhaving van de sociale wetgeving werkt niet, geeft de sociale inspectie zelf toe. Doordat in het huidige systeem de sector eerst intern naar oplossingen zoekt en enkel de flagrante misbruiken signaleert, wordt de inspectie te laat of niet op de hoogte gesteld van misbruiken, waardoor zij niet adequaat kan optreden. Ook de federale minister van Werk heeft volgens Yasmine Kherbache al duidelijk aangegeven dat deze methode niet werkt. Als men zelfregulering als een black box opvat, dreigt dezelfde mistoestand zich voor te doen in de strijd tegen discriminatie als recent werd vastgesteld inzake het gebruik van dagcontracten bij uitzendarbeid.

Emmily Talpe merkt op dat er over de mystery calls al veel inkt is gevloeid en veel is gediscussieerd. Het is een goede zaak dat het ondergaan van praktijktesten als expliciete erkenningsvoorwaarde wordt ingeschreven voor nieuwe dienstenchequeondernemingen, zodat niet-leden van Federgon er voortaan niet aan ontsnappen.

Robrecht Bothuyne meent dat, ondanks de verschillende meningen en de commotie, de voorliggende invoering van een decretale basis voor praktijktests in de dienstenchequesector een belangrijke stap is in het Vlaamse antidiscriminatiebeleid, ook al zal opvolging, evaluatie en bijsturing nodig zijn. Het glas is echter voor het lid meer dan halfvol.

Minister *Philippe Muyters* blijft erbij dat wat voorligt een decretale basis biedt om de afspraken met de sector over praktijktests werkelijk uit te voeren. Op vraag van de Raad van State heeft de Vlaamse Regering in het ontwerp van decreet duidelijkheid gecreëerd over het doorgeven van de vaststellingen aan de sociaalrechtelijke inspectie. Hij wijst op het dwingende karakter van de term 'zal' inzake het regelen van de voorwaarden voor het doorgeven van herhaalde vaststellingen. Op vraag van de Raad van State creëert de regering duidelijkheid en is er niet langer sprake van 'kan'.

Yasmine Kherbache onderstreept dat de minister alleen met de werkgevers een consensus heeft bereikt over de methodiek, maar niet met de vertegenwoordigers van de werknemers noch met het Minderhedenforum, die fundamentele kritiek hebben op de voorgestelde methodiek. Zij waarschuwt nogmaals voor de herhaling van de problemen in de uitzendsector als de minister weigert daaruit lessen te trekken.

Minister *Philippe Muylers* zegt nooit te hebben beweerd dat iedereen het eens is met de manier van organiseren van de praktijktests in de dienstenchequesector, zoals duidelijk blijkt uit de verslagen van eerdere discussies in de commissie over discriminatie op de arbeidsmarkt. Wel heeft hij een akkoord bedongen met de werkgeversorganisaties van de sector en niet alleen met Federgon. De sociale partners zijn echter verdeeld en zeggen er daarom niets over in hun advies. De minister zal het akkoord uitvoeren met de ondertekenaars.

Yasmine Kherbache bevestigt die verdeeldheid. De minister is daarover nog aangeschreven door de organisaties na het eerdere debat in de commissie.

Doelgroepvermindering voor laag- en middengeschoolde jongeren

Yasmine Kherbache stelt dat zowel de SERV als de Raad van de State problemen verwachten met de toepasbaarheid van de nieuwe regeling voor de doelgroepvermindering voor jongeren. Het zal in de uitvoering moeilijk in te schatten zijn wie binnen vier maanden na indienstneming een diploma zal behalen. De minister geeft in zijn repliek geen juridisch antwoord op de legistische opmerking van de Raad van State. Hij beperkt zich tot een verwijzing dat de bepaling werd afgetoetst bij de administratie Onderwijs.

Daarnaast is volgens het lid een kans gemist om de doelmatigheid van de maatregel zelf bij te sturen. Ze verwijst naar het recente schoolverlatersrapport van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding, waarover in de plenaire vergadering een vraag werd gesteld (*Actuele vragen* VI.Parl. 2016-17, nr. 388). Het aantal laaggeschoolde jongeren stijgt en ook het aantal laaggeschoolde jongeren dat na een jaar nog werkzoekend is, neemt toe. Door de laaggeschoolde jongeren, die nu al een problematische arbeidsmarktpositie bekleden, in het doelgroepenbeleid samen te zetten met de middengeschoolde, creëert de minister volgens *Yasmine Kherbache* bijkomende verdringing.

Emmily Talpe vindt het belangrijk dat er een bepaling komt om oneigenlijke aanwending van de doelgroepenkorting tegen te gaan. Het is altijd belangrijk, ook in het activeringsbeleid, dat de beschikbare kredieten ten goede komen aan de mensen die ze echt nodig hebben. Is het oneigenlijk gebruik ooit al vastgesteld en in welke mate? Of is dit louter een preventieve bepaling?

Robrecht Bothuyne vindt het belangrijk dat de doelgroep goed wordt afgelijnd. Een goede opvolging en, indien nodig, bijsturing van het beleid is noodzakelijk, de arbeidsmarkt is immers een dynamisch gegeven.

Minister *Philippe Muylers* antwoordt dat de Raad van State verduidelijking van de bepaling vroeg. Daarop wordt ingegaan op pagina 18-19 van de memorie van toelichting. De bijkomende verduidelijking kwam er na overleg met Onderwijs. Dat vindt de minister een verstandige aanpak, het is geen manier om de verantwoordelijkheid door te schuiven.

De minister attendeert er in dat verband op dat de ongekwalificeerde uitstroom vier jaar na elkaar daalde en volgens het jongste Schoolverlatersrapport stagneert. Hoewel het percentage dat na een jaar nog geen baan heeft, stijgt van

27 naar 34 percent, is het aantal ongekwalificeerde uitstromers in absolute cijfers dus gedaald over de voorbije vijf jaar.

Het beter aflijnen van de maatregel heeft een preventief karakter ten aanzien van mogelijk misbruik, bevestigt de minister.

Yasmine Kherbache zegt niet te hebben beweerd dat de minister niet reageert op de opmerkingen van de Raad van State, wel dat hij geen oplossing biedt. De reactie in de memorie van toelichting zorgt niet voor de gevraagde helderheid. De minister biedt ook geen oplossing voor de doelmatigheid van de maatregel. Er wordt enkel verwezen naar het aftoetsen met het Departement Onderwijs. De SERV maakte overigens dezelfde opmerking als de Raad van State.

De ongekwalificeerde uitstroom evolueert in het Schoolverlatersrapport (editie 2017) van 5559 naar 5621 eenheden. Het lid noemt dit geen stagnatie maar een stijging. Ook de werkloosheid is hoger dan vijf jaar geleden. Ze blijft het oneens met de minister over de grond van de zaak.

Aanwervingsincentive voor langdurig werkzoekenden

Yasmine Kherbache herinnert eraan dat, wat de aanwervingsincentive voor langdurig werkzoekenden betreft, haar fractie hoopt op een meer eenvoudige en een sterker stimulerende incentive dan de huidige, ingewikkelde maatregel. Die is volgens het lid een druppel op een hete plaat om de schrapping van de bestaande, forse lastenverlaging te compenseren.

Emmily Talpe zegt dat haar fractie tevreden is dat de Vlaamse Regering wordt gemachtigd om werk te maken van de incentive voor aanwerving en tewerkstelling van langdurig werkzoekenden, die kadert in het kwalitatieve luik van het banenpact. Zal het om eenmalige of over kwartalen gespreide bedragen gaan? Komt er één tarief of wordt het gedifferentieerd? Het lid gaat ervan uit dat de incentive niet zal kunnen worden gecumuleerd met andere doelgroepenkortingen voor 55-plussers.

Robrecht Bothuyne noemt het instellen van de aanwervingsincentive een belangrijke stap vooruit. Het antwoord op de genoemde opmerkingen ligt in een goede opvolging en bijsturing, zoals dat ook geldt voor de doelgroepvermindering voor jongeren.

Minister *Philippe Muyters* antwoordt dat de combinatie met andere doelgroepenkortingen niet kan, zoals eerder toegelicht in de commissie. De aanwervingsincentive is van toepassing op 26- tot 54-jarigen. Het huidige voorstel is om na drie maanden een eerste premie van 1250 euro toe te kennen en, met het oog op retentie, nog eens een premie van 3000 euro na een jaar. De maatregel is dus zowel gericht op het aanwerven als het blijven tewerkstellen van langdurig werkzoekenden.

III. Artikelsgewijze bespreking

De artikelen 1 tot en met 16 worden zonder verdere opmerkingen aangenomen met 10 stemmen tegen 3.

IV. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 3.

Jos LANTMEETERS,
voorzitter

Imade ANNOURI
Grete REMEN,
verslaggevers